

La regió de l'Ebre ha registrat 7 casos de verola del mico en els darrers dos anys

El gruix de les infeccions se van registrar el 2022, el 2023 no n'hi va haver cap i enguany només s'ha confirmat un cas

Terres de l'Ebre Joan Josep Carot

La regió de l'Ebre ha registrat 7 casos de verola del mico (mpox, forma abreujada de l'anglès *monkeypox*) des de finals de maig de 2022, quan esta malaltia viral va arribar a Catalunya, fins al 14 d'agost, segons les dades fetes públiques pel Servei de Vigilància Epidemiològica (SVE) del Departament de Salut de la Generalitat. El gruix de les infeccions se van registrar el 2022, a l'any següent no n'hi va haver cap i el 2024 en consta només una, tot i l'augment de casos que s'estan produint a escala mundial. La taxa de la incidència d'mpox per cada 100.000 habitants se situa a les Terres de l'Ebre en un 3,85, la segona xifra més baixa de Catalunya (la més reduïda correspon a Lleida amb un 3,39).

Els casos de verola del mico confirmats a les Terres de l'Ebre no es van originar en cap brot, a diferència d'altres zones del país, i representen només el 0,28 % del total de registrats a Catalunya, una xifra que contrasta amb el percentatge de la ciutat de Barcelona (72,42 %) o Barcelona Sud (10,47 %).

Des de l'inici de la pandèmia el nombre de casos confirmats a Catalunya han sigut 3.379 i no s'ha identificat cap infecció. Segons l'informe del SVE, la major part dels afectats són homes adults, majoritàriament entre 30 i 39 anys, nascuts a Catalunya, i només 59 casos han requerit hospitalització. Pel que fa al mecanisme de transmissió més probable, en un 81,92 % dels casos ha sigut el contacte estret a través de relacions sexuals, sovint en el context d'esdeveniments festius multitudinaris.

El Govern de la Generalitat ha constatat que el risc per mpox a Catalunya és baix i ha remarcat que la situació epidemiològica està sota control. En el que portem d'any a Catalunya s'han notificat 48 casos confirmats, dels quals 38 a la ciutat de Barcelona; 3 a Barcelona Sud; 2 al Barcelonès Nord-Maresme; 2 al Vallès Occidental i Oriental; 1 a Girona; 1 a la Catalunya Central; i 1 a les Terres de l'Ebre. Del total de casos confirmats notificats enguany, 46 casos són homes i 2 casos són dones.

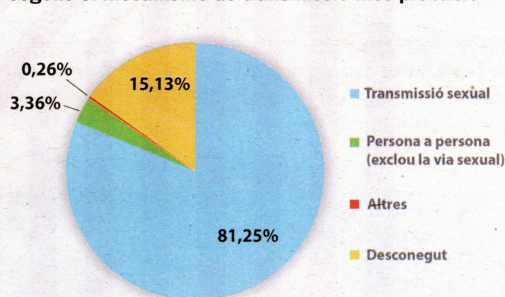
Capsa i vials amb la vacuna contra la verola del mico disposats en un box de vacunació. /ACN

Casos confirmats de verola del mico a Catalunya des del 5 de maig de 2022

Servei de Vigilància Epidemiològica	Nombre	Percentatge
Barcelona Ciutat	1.791	72,42
Barcelona Sud	259	10,47
Barcelonès Nord - Maresme	121	4,89
Vallès Occidental i Oriental	121	4,89
Girona	61	2,47
Tarragona	43	1,74
Catalunya Central	29	1,17
Lleida	15	0,61
Terres de l'Ebre	7	0,28
Desconegut	26	1,05
Total	2.473	100

Font: Departament de Salut de la Generalitat

Proporció de casos confirmats de verola del mico segons el mecanisme de transmissió més probable

Font: Departament de Salut de la Generalitat

El 23 de juliol de 2022, l'OMS va declarar l'emergència internacional per mpox que va estar activada fins a l'11 de maig de 2023, moment en què els casos s'havien reduït gairebé un 90 % a escala mundial. En data 14 d'agost de 2024, l'OMS ha

tornat a declarar l'impox emergència de salut pública d'importància internacional per l'augment de la declaració de casos a l'Àfrica, especialment a la República Democràtica del Congo.

ERUPCIÓ CUTÀNIA A LA CARA

Els símptomes de la verola del mico es caracteritzen per febre, mal de cap, dolors musculars, inflor dels ganglis limfàtics i una erupció cutà-

nia que sovint comença a la cara i es pot estendre a altres parts del cos. Les lesions cutànies progres- sen per diverses fases abans de formar crostes i caure. Se pot transmetre d'animals a humans a través del contacte directe amb la sang, els fluids corporals o les lesions de la pell o les mucoses d'animals infectats. També es pot transmetre entre humans per contacte estret amb les lesions cutànies o els fluids corpo-

rales d'una persona infectada, així com per gotes respiratòries grans.

La verola del mico es va identificar per primera vegada en micos de laboratori l'any 1958, però els primers casos humans se van documentar a l'Àfrica central i occidental. En els darrers anys, hi ha hagut brots en altres regions, incloent-hi Europa i Amèrica del Nord, associats amb el contacte amb persones infectades.